

Lechky Dusan

Szárnyak

Nem létezik más, csak én, meg a nagy kétség. Nincs talaj, nincsenek felhők, talán még magam sem létezem fizikai valómban, csupán a tudatom és a két kezem. Nincs múltam, nincsen jövőm, kizárólag a jelen létezik, amiben egyetlen kízó gondolat gyötri a lényem: repülni szeretnék. Mindennél jobban.

Tisztában vagyok vele, hogy ezt a vágyam egyedül Isten elégítheti ki. Őt kell kérnem. A gondolat Isten elé állít. Nem tudom, hogyan kerülök elé, ám egyszer csak ott vagyok. Nem látok semmit, csupán ragyogó fehérséget, mégis bizonyos vagyok abban, hogy előtte állok, s vele kommunikálok.

Kérem őt, mentsen meg szenvedéseimtől. Vegye el karjaimat, mik haszontalanok a számomra és adjon helyettük szárnyakat, melyekkel szabadon szállhatnék, hiszen ez egyetlen kívánságom, ezért bármit megadnék, ő azonban megtagadja a segítségnyújtást. Azt mondja, emberi mivoltomhoz túl nagy ez az óhaj.

Nem keseredem el. A vágyam tovább erősödik, s ez a túlfeszített, kielégületlen sóvárgás ezúttal a Sátán elé visz. Most sem derül ki, mi módon kerülök elé, csak azt tudom, hogy ott vagyok. Sötétség vesz körül, így magát az alvilág urát nem látom, de érzem a jelenlétét, ami egyáltalán nem fenyegető.

Félelem nélkül kérem őt, ha hatalmában áll, adjon nekem szárnyakat a karjaim helyett. Cserébe felajánlom a szolgálataim, rendelkezék velem akár az örökkévalóságon át. Nem válaszol. Egyetlen egy repülésért, a lelkemet is odaadnám! – mondom, ám ő erre sem reagál.

Aztán egészen váratlanul újra a nagy kétségben találom magam. A kezem helyett immár szárnyaim vannak, hófehér, hatalmas tollakkal, s én könnyedén repülök, siklok a levegőben, miközben határtalanul boldog vagyok...

Vízidisznók

Akárhányszor élem át, mindig ugyanaz a kislány vagyok, mint amikor először jártam ott...

Az emberek víz alatti városokban laknak. Azt nem tudom, mi van a felszínen, vagy hogy van-e ott egyáltalán valami, s ha nincs, miért nincs, ez nincs képen. Csak a tengerfenéki metropoliszokra emlékszem, ám ezek semmiben sem különböznek a jelenlegi nagyvárosoktól. Toronyházak, üzletek, zsúfolt utak, felüljárók... Az egyetlen különbség, hogy az egész víz veszi körül – ezen süt át a nap is –, de nem búra választja el a légtől, hanem valami erőtér tartja meg félgömb alakban a házak felett. Az emberek hatalmas utasszállító tengeralattjárókon közlekednek a városok között, s én az egyik tengeralattjáró kapitányának a lánya vagyok.

Furcsa megosztottság jellemzi az eseményeket, melyeket átélek. Egyszerre van bennem emelkedettség és csodálat a város iránt, melyet kívülről és belülről is látok, de ugyanakkor félelemmel terhes nyomasztó hangulat is, amit a történések váltanak ki belőlem. A tengeralattjárókat ugyanis rendszeresen megtámadják a „vízidisznók”! Ezek a lények pont úgy néznek ki, mint szárazföldi rokonuk, a házi sertés, csak tudnak úszni, hatalmas fogaik vannak és borzasztóan agresszívak. Én párhuzamosan vagyok jelen a fedélzeten, ahol tehetetlenül tűrjük, hogy azok a dögök kiharapva az oldalfalat utasokat cibáljanak ki a résen, és odakint a „mólón” – ami leginkább egy hangárhoz hasonlít –, ahol a hozzátartozók szorongva várják a vízfalból előbukkanó megtépzott monstrumot, s azt lesik, rokonaik, ismerőseik vajon túléltek-e a legújabb támadást.

Úgy tűnik, nincs megoldás a problémára, mintha semmit sem tehetnénk a szituáció ellen, mert nem emlékszem harcra, ellenállásra, mellyel védenénk magunk, csak a bénító félelemre, ahogy tűrjük ezt az egészet.

Aztán mégiscsak lesz megoldás – hogy honnan szedjük az ötletet, azt meg nem mondom –, mert nagy

titokban felállítunk a tengerfenéken egy tok nélküli ajtót, olyan kerek nyílással a közepén, mint a hajók kabinablaka, melyre vastag ecsettel egy vörös ikszet festünk, s ennek képtelenek ellenállni a disznók. Sorra mennek neki fejfel, egyenest a piros keresztnek, hol összezúzva, holtan hullnak a fenékre halomba. Persze a vége mindig az, hogy mielőtt az összes disznó elpusztulna, az ajtó sajnos összetörik, s így egyikük mindig életben marad...

Jóslat

Buszon utazunk – szokványos, helyi járatú csuklós buszon – a kedvesemmel, egy ismeretlen település belvárosi útján. Az utastér tele van, mintha csúcsidőben lennénk, kint ragyog a nap, de az utca, a parkolók, kétoldalt az üzletek kihaltak, sehol egy lélek.

Egyszer csak motoros tűnik fel velünk szemben az úton. Fekete bőrdzsekit visel, és sárga kendő van a fején. Mikor közelebb ér, látszik, hogy rettenetesen csúf az arca, és a szeme is nagyon furcsa. Rájövök, hogy ő valójában nem is ember, hanem egy idegen, aki ezt az álcát használja.

Az utasok nyugtalankodni kezdenek. Aki észrevette a közeledőt, azonnal tudta, hogy rosszban sántikál, mert gonoszul méreget bennünket.

– Terrorista! – kiáltják többen. – Meg akarja támadni a buszt!

Erre azonnal kitör a pánik. Ordítózás, tülekedés, mindenki az ajtók felé nyomul, hogy le tudjon szállni, de hiába nyomogatják a gombokat, a sofőr nem áll meg, sőt, nagyobb sebességre kapcsol.

Elrobogunk az idegen mellett, aki lassít, majd gyorsan utánunk fordul. A motor ekkor átalakul valami négykerekű – leginkább traktorhoz, vagy zötyögő földmunkagéphez hasonlító – szerkezetté, mely több méter hosszú, karvastagságú, sebesen pörgő fűrészalát növeszt az elején.

Robosztus külseje ellenére a jármű hamar utolér minket, s hátulról belénk szalad. A fűrészalát majdnem végigéri a buszt. Középen hasít keresztül, felnyársalva egy csomó embert, a körülöttük állók jobbra-balra dülöngélnek. Fröcsög a vér, mindenki sikít, sír, jajveszékkel.

Mi egy kettes ülésen ülünk; én az ablak felől, a párom mellettem. Szinte odaprésel a falhoz, úgy bújik hozzám, hogy ne érhesse el a fűró, ami közben előre-hátra szalad. Kihhasználva egy átmeneti pillanatot felpattanunk, s előrefutunk egy biztonságosabb zug felé. (Érthetetlen módon van, aki hátrafelé rohan.) Sajnos a megmaradtak félelmükben úgy összepréselődtek a vezetőkabint mögött, hogy számunkra már egyáltalán nincs hely. Hiába próbáljuk átverekedni magunkat rajtuk, közéjük furakodni, nem jutunk előrébb. Hátunkat nekik vetve, rettegve bámuljuk a véres fűróvéget, mely az arcunk előtt döfköd, ahogy a támadó újra meg újra nekünk ront.

A busz, középen a csuklós részén, hirtelen kettészakad, s ez véget vet a száguldásnak. Heves rázkódás közepette, nagyot zökkenve állunk meg. Az emberek pánikszerűen menekülnek, egymást tiporva ugrálnak le a roncsról.

Ekkor az egyik ablakon egy csomag mélyhűtött „Schöller“ kukorica esik be közénk. A zacskó fel van bontva, ám a tartalma mégsem gurul szét. Fogalmam sincs, honnan, de tudom, hogy a kukoricát megtermekeztették. Minden szem egy petét hordoz, s amikor kikel, szörny bújik ki belőle. Egy nő felkapja a földről, és marhára örül neki, hogy lesz mit elvetnie otthon. Bár eltűnik, én mégis látom, amint elszórja zsákmányát a kertjében, a magok kikelnek, gyönyörű növényekké fejlődnek, csak kukoricacsövek helyett ocsmányi fejek vicsorognak a száron.

Elszörnyedek attól, ami ránk vár. Úgy érzem, csinálnom kéne valamit, viszont elképzelésem sincs, mit tehetnék, mert gondolataim még mindig a támadás körül forognak.

Leugrom a buszról, a motorost és különös járgányát azonban nem látom. Ez egyáltalán nem nyugtat meg. Beiszkolok a házak közé, melyek immár nem a belváros épületei, hanem a peremvidék nyomasztó betondzsungele. Egy ismerőst keresek. Berohanok az egyik kapun, fel a lépcsőn, végig egy hosszú, üres folyosón, majd a végén található ajtón bekopogok. Régi barátaim, egy kedves házaspár nyit ajtót, akiket természetesen még sose láttam.

– Kerülj beljebb! – invitálnak szívélyesen. – Hát a párod, őt hol hagytad? – csodálkoznak.

Csak most veszem észre, hogy a kedvesem nincs mellettem. Ettől megrémülök. Kinézek a folyosóra, ám ott sincs, eltűnt. Itt hagytott! – háborodok fel. Lelépett az a mocskok! (Érdekes, az meg sem fogalmazódik bennem, hogy esetleg valami baja esett.) Dühös vagyok.

Kérem a háziakat, merre talállok telefont. Készséggel mutatják. Egy sarokasztalon áll a fürdő mellett. Olyan, mint gyermekkorom fekete, bakelit készülékei, csak ezen rengeteg tárcsa van. Kálmán bárt szeretném elérni, az öregurat, akinél valamikor albérletben laktunk, de nem sikerül, mert mindegyik számot más és más keréken kell tárcsázni, amibe teljesen belezavarodom.

Kopognak. Megkönnyebbülök, hiszen biztos vagyok benne, csakis a párom futhatott be kicsit késve, ám amikor ismerősöm ajtót nyit, s a nyílásban a motoros jelenik meg, pánikba esem. Ez engem akar, miattam van itt! – hatalmasodik el rajtam a rettegés.

Bemenekülök a fürdőszobába, és magamra zárom az ajtót. Azonnal az ablakhoz ugrok, ami elég széles ahhoz, hogy kiférjek rajta, de mikor kitárom, összeszűkül picire. Ez teljesen elkésérik. Úgy érzem, eljött a vég, innen nincs tovább.

Ekkor kívülről dörömbölni kezdenek. Körülpillantok, hogy mit használhatnék fel a támadóm ellen, amikor feltűnik valami. A plafon egy sarkát ócska rongy takarja. Jól láthatóan azon a részen beszakadt, vagy kibontották, s most ezzel kendőzik a sérülést. Gyorsan felmászom a fűtéscsöveken, lerángatom a rongyot, majd igyekszem átpréselni magam a mögöttem tátongó nyíláson. Sehogyan se megy. Öltözetem visszatart, mert minduntalan beleakad valamibe, de nem adom fel. Addig küzdök, erőlködök, míg sikerül átvergődnöm a lyukon, igaz, a mennyezet törmeléke közben minden ruhámat letépi.

Anyaszült meztelen egy tetőn lyukadok ki, melyen épp dolgoznak. Csak a csupasz gerendák virítanak felettem. Szégyen nélkül rohanok a munkásokhoz segítségért, mivel tudom, az idegen ide is utánam fog jönni, ám hiába magyarázkodom, nem értenek engem. Aztán, ahogy egymás közt beszélnek, szembeülök azzal, hogy én sem értem a nyelvüket. Szétnézve rádöbbenek, egy másik korbá csöppentem. Valahova a múltba. Az emberek ódivatú ruhákban, lóvontatta szekereken zötyögnek a földes úton, zsúpfedeles házak között.

Az ácsok valamiért dühösesek lesznek rám, és kergetni kezdenek. Én ismét, most már előlük is menekülök. A tetőről hosszú, egyenes, vályúszerű fa vezet le – talán csatorna, vagy a faanyagot mozgatják rajta –, amin leszaladok. Mikor földet érek, szemközt, egy romos házikóból öregasszony integet, hogy oda bújjak. Berohanok a kunyhóba, és bevágom magam után az ajtót.

Bent sötét van, csak gyertyák világítanak. Egy különös szekta tart misztikus szeánszot éppen. Megragadnak, s egy ágyhoz vonszolnak, ami előtt rozoga sámlin egy lavórban tiszta víz áll. Borzasztóan félek. Azt hiszem, fel akarnak áldozni, ezért foggal-körömmel küzdök az életemért, ők azonban sokan vannak, így könnyen legyűrnek.

Mikor végigfektetnek az ágyon, észreveszem, hogy terhes vagyok. Ezen meglepődöm. Elképzelésem sincs, miként történhetett ez meg velem, de nem marad időm a gondolkodásra, mivel megindul a szülés. Nem érzek fájdalmat, mégis többen bábáskodnak körülöttem, simogatnak, törölgetik a homlokomat. Aztán az öregasszony – aki becsalt ide – emelkedik fel a lábam között:

– Megszülettek ÉBER fiai! – kiáltja, mintha jóslat teljesült volna, s két gyermeket tart a magasba lábuknál fogva. A kicsik férgekként vonaglanak kezében, testük merő vér, de nem ez a legszörnyűbb, hanem sikoltásba torzult csöpp fejük, melyek az idegen ocsmány vonásait utánozzák...

Forgószél

Valami tanyán vagyunk a szűkebb rokonsággal. Olyan az egész, mintha a szőlőnkben lennénk, szüreti feeling van, hisz' akkor jön így össze a család, de szőlő sehol, csak a kopár préri, a távolban hegyek. Én a nővéremmel egy asztal mögött állok, ami egymagában árváldok a homokban, nem messze – kb. 20 méterre – valami faház, ám ez leginkább egy nagy garázshoz hasonlít. Körülöttünk két kigyerek kergetőzik, a többiek nagyjából félúton a faház felé. Kicsit odébb, úgy 50 méterre, van egy másik faház is egy másik társasággal.

Felnézek az égre, s azt látom, viharfelhők robognak a hegyek felől szédületes tempóban és tornyosulnak fölénk egyik pillanatról a másikra. Aztán valami félelmetes nyúlvány képződik belőlük épp a fejem felett. Azonnal rohanni kezdek a ház felé, kiabálva, hogy forgószerű jön. A tesóm mellett szalad, felkapva az idősebb gyereket, aki olyan hatéves forma lehet. Mikor a kisebbhez érünk, aki épp csak totyog, kérdően pillantok a nővéremre. Tudom, hogy nemrég szült, de még nem láttuk a csöppséget, ezért fogalmam sincs, hogy néz ki, s hogy vajon ez-e az. Ő rá se hederít a kicsire, így én sem aggódom. Arra gondolok, biztosan a másik családé, majd ők vigyáznak rá.

Odarohanunk a házhoz, ám érdekes módon nem megyünk be, hanem mellette lapulunk meg valami sarokban. Visszapillantva azt látjuk, hogy a forgószerű mindössze alig egyméteres kistölcsér. Pont olyan, mint TAZ a rajzfilmen, ha beindul. Sivítva pörög, tekereg jobbra-balra, pusztítva mindent, ami az útjába kerül, a kisdéd, akit hátrahagytunk, mégis úgy totyog utána, gügyögve, a karját nyújtogatva, mintha csupán játék lenne. Mindenkit sokkol a látvány. A nővérem felsikolt, amiből rájövök, hogy a pici mégis csak hozzánk tartozik, s hogy rettenetes baj van. Ebben a pillanatban a forgószerű beszippantja a babát. A tölcser megnyúlik, tíz, húsz, harminc méterre emelkedik, s közben úgy cibálja a kis testet, hogy csak a keze-lába kalimpál ki. Én futásnak eredek – mintha bizony bármit is tehetnék a katasztrófa ellen –, de hiába rohanok teljes erőmből, a forgószerű egyre távolodik tőlem. Csak valahol messze, nagy magasságban veti ki magából a csöppséget, aki hosszú zuhanás után csapódik a földnek.

Meg vagyok róla győződve, hogy egy ilyen esést képtelenség túlélni, de látni vélem mozogni a testet. Mikor odaérek hozzá, a gyerek helyett valami faroncs fogad. Olyan, mint egy hordó két-három dongája, amit a törött vasabroncs tart össze. Valamiért mégis a kicsivel azonosítom, mikor leguggolok hozzá, mert nem merem megmozdítani, hátha gerincsérülés érte. Ekkor ér oda a nővérem, aki viszont rögtön felkapja, és nevetve-sírva szorítja magához megkönnyebbülésében, hogy nem történt komolyabb baj. Nem tudom, miből gondolja – nekem nem ez a meggyőződés –, de látva az örömét, képtelen vagyok szólni neki, hogy ne tegye. Mindenki megnyugszik, csak bennem marad rossz érzés. Nem hagy békén a gondolat, hogy a nővérem az örökös aggodással, s a túlzott szeretetével csak árt a picinek.

Alak

Nem tudom, melyikük volt előbb, a kutya vagy a macska, de amikor észrevettem őket, már ott voltak; kergették egymást. A macska a kutyát, mert ŐK már csak ilyenek. Aztán megértettem a kutya riadalmát, mert üldözője kezdett átalakulni valami olyasmivé, ami sokkal veszedelmesebb, mint egy közönséges macska: bikává! Ott robogott a kutya mögött leszegett fejjel, felpúposodott háttal... Félelmetes volt! Mégsem elégedett meg ennyivel. Tovább alakult, púpjából taréj lett, feje megnyúlt, a két meglévő mellé még növesztett egy harmadik szarvat is, így most már rettegett őszállatként – bős Triceratopsz alakjában – üzte maga előtt a menekülőt, akit egészen utolért. Amaz csak ekkor – talán félelmében, talán a kiutat keresve szorult helyzetéből – kezdett átváltozni, ami abból állt, hogy hirtelen darabjaira hullott, s mint megannyi kisegér szaladt szerte szét, összezavarva a sarkában lihegőt. A csel – úgy tűnt – bevált, mert a hullő döbbenetében újabb szarvat növesztett homlokán, amittől egy pillanatra leginkább valami torz tehénre hasonlított, mely a tögyét a feje helyén viseli, de aztán még egy nyúlványt eresztett, majd megint egyet, s én már láttam, hogy ezek csápok. Hamarosan a Föld leghatalmasabb ragadozója tornyosult előttem, egy Kalmár – mélytengerek iszonytató fenevada –, mely ellen létező teremtmény bizony nem sok sikerrel veheti fel a harcot. Kinyúlt hosszú karjaival, s az egereket egyesével, könnyedén ragadta fel, mind bekebelezve őket. Ó, de láss csodát, mi történt ezután! Mintha fertőzött volna a zsákmány, leszakadtak a tintahal csápjai, s előbb ezek, majd a fej, végül a törzs foszlott szerte a légtérben, mintha soha nem is létezett volna...

Fantasztikus látványban volt részem. Mint mindig, mikor kiülök ide, hogy a sziporkázó nyári égbolton a felhőket nézzem.